

Indeart

DĚRAVÉ ALIBI

LADISLAV BERAN

Ladislav Beran

Narodil se v roce 1945 v Písku, působil v Moravské Třebové, Táboře, nyní žije a tvoří v jihočeském Písku.

Koketovat se psáním začal už na učilišti v Milevsku, kam se datují jeho první pokusy se psáním do závodního časopisu Jiskra, později píše do časopisu Zítřek a Jihočeská pravda. První krimi-povídky vznikají kolem roku 1985-86.

Jeho jméno se již jistě zapsalo do povědomí čtenářů české detektivní literatury. V jeho knihách jsou velice příjemnou a lidskou formou popsány případy, které vyšetřuje písecká kriminální služba. Pro povídky s kriminální tematikou si bere náměty zejména ze své dlouholeté kriminalistické praxe, poslední dobou se věnuje krimi příběhům písecké četnické pátračky z 30-tých let minulého století.

Povídky publikoval a publikuje v celostátním a regionálním tisku, v časopisech Voják, Policista, Vlasta, Stalo se, Jedním dechem, Krimi-signál. Řadě jeho krimipovídek se v poslední době dostalo i rozhlasového dramatického zpracování.

Autor je od roku 1989 člen Mezinárodní organizace dobrodružné a detektivní literatury AIEP – česká sekce, člen Obce spisovatelů Praha a člen Jihočeského klubu Obce spisovatelů. Účastní se pravidelně setkání literátů „Zeyerovo Vodňany“. Je držitel několika prestižních literárních cen.

Zamčená ústa

Čtyřadvacet kriminálních povídek nám představuje práci lidí, kteří se denně setkávají se zločinem. Na rozluštění loupeží, vražd a dalších trestných činů má svůj podíl známá dvojice kriminalistů Mach a Studnička. Těžkou práci jim pomáhá zvládat jejich smysl pro humor.

Ladislav Beran

Děravé alibi

2015

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno. Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

©Ladislav Beran c/o DILIA, 2015

© INDEART, 2015

www.indeart.cz

978-80-7519-072-7 (PDF)

OBSAH

SMRT V HOUPACÍM KŘESLE
TŘINÁCTÝ SCHOD
ZLOČIN PRO ČTYŘI RUCE
ANDĚLSKÉ ZVONĚNÍ
ZLÝ POHLED
KASAŘSKÁ ZVONKOHRA
PĚT TABATĚREK
PŮLNOČNÍ VERNISÁŽ
DRAČÍ SMYČKA
NOC PRO ZLATÉHO HARLEYE
ZTRACENÁ NOC
POZVÁNÍ DO HROBU
KRÁLOVNA NOCI
TICHÁ POŠTA
HRA NA DOTÝKANOU
PĚT MINUT STRACHU
POSLEDNÍ HATTRICK
DĚRAVÉ ALIBI
UPLAVANÉ ALIBI
PAST NA KOMÁRA
BUŘINKA PRO RADU VACÁTKA
JAK OBEHRÁT SMRT
HAMBATÝ JONÁŠ A CHYTLAVÁ MADLA
JÍZDA NA MRTVÉM KONI
ČTĚTE ELEKTRONICKÉ KNIHY

SMRT V HOUPACÍM KŘESLE

Z otevřené šachty teplovodního kanálu se táhl nasládlý mrtvolný pach. Řidič sanitky vypnul kvílející sirénu až po hodné chvílce a mladičká doktorka, která váhavě vystupovala z vozidla, se okamžitě začala shánět po kapesníku. Bylo na ní vidět, že se k takovému případu dostala asi poprvé.

„Tady se bude dneska blinkat. A hodně,“ pronesl s účastí šéf písecké kriminálky kapitán Karas a za chvíli byla celá výjezdová skupina svědkem toho, jak mladý saniťák poskytoval paní doktorce první pomoc.

„Vsadím litr fernetu, že už se tam ta dáma podruhý nepodívá,“ utrousil technik Peroutka a bylo na něm vidět, že se docela baví. Provokativně začal na zemi rozbalovat černý igelitový „spacák“.

Sebevědomý mladík z pohřební služby nahlédl dolů a suše poznamenal: „Z toho nebude pěkná fotka. To je, pánové, na lopatu,“ a odešel k pohřebnímu vozu.

„To snad přece nemůže myslet vážně?“ rozčilil se šéf kriminálky a hledal pomoc u dalších členů výjezdu. Marně, tam dolů se nikomu z nich nechtělo.

„Dojeďte pro flašku rumu, já tam s tím ‚havranem‘ slezu,“ podíval se Peroutka na bledého výjezdového řidiče a začal se oblékat do montérek.

Karas se k němu nenápadně přitočil a mírně ho nakopl kolenem do nohy.

„Máš to u mě. Mohl bys mi ale vysvětlit, proč nemáš gumové rukavice? Jak tady před nima vypadáme?“

„Blbě. Na nový prej nejsou prachy. Ale hlavně, že budem vědět, jak se má psát ta nová podpisová doložka, ne?“ mrkl na Studničku, kterému se zželelo doktorky ze záchranky, a pomáhal jí zpátky do sanitky.

***

Šéf písecké kriminálky odsunul čtení svodky denních událostí z předešlého dne až na druhé místo a dal přednost seznámení s novým služebním nařízením.

„Takže, pánové a dámo,“ podíval se na doktorku Čtverákovou po své pravici. „Podpisová doložka šéfa oddělení bude opět jiná. Nejdříve bude

následovat hodnost a pak jméno. A teprve pak proloženě příjmení. Je to všem jasný?“

„Ne,“ ozvalo se od dveří, kde postával pokuřující poručík Studnička.

„Že zrovna ty máš zase nějaký připomínky. Co je nejasný?“

„Co? Že se může v tomhle šíleném blázinci vůbec někdo zabejvat takovejma koninama.“

„Beru to jako faktickou poznámku z místa. Stačí ti to? A teď si pojď sednout, protože pro tebe něco mám,“ začal se Karas probírat haldou došlé pošty, kde měl založeno oznámení z Úřadu důchodového zabezpečení. „Něco v tom udělej. A až jim budeš odpovídat, nezapomeň na tu novou podpisovou doložku,“ dodal uštěpačně a teprve pak seznámil své podřízené se svodkou denních událostí. Studnička poslouchal čtení svodky na půl ucha. Obsah sdělení příslušného referenta Úřadu důchodového zabezpečení z Prahy byl totiž víc než zajímavý.

„Koukám, že některý důchodci jsou na tom ještě dost dobře, když měsíčně nepostrádají skoro čtyři tisícovky,“ ozval se Mach, který zvědavě četl Studničkovi přes rameno.

„Toho Tupýho náhodou znám. Vidával jsem ho na tržišti u kostela. Prodával cigarety a kafe,“ povídal si Studnička pro sebe a marně vzpomínal, kdy se s tímto chlápkiem, který neuměl pořádně vyslovit marlborky, naposled viděl. V duchu souhlasil se sdělením Úřadu důchodového zabezpečení, že by to mohlo být tak tři měsíce, co si důchodce Tupý Libor nevyzvedl důchod.

„Jednu dobu jezdil kousek za čáru uklízet do nějaký fabriky. Za šichtu mu to dělalo osmdesát mařen,“ zareagoval pohotově Peroutka, který býval důchodcovým pravidelným zákazníkem.

„Hlavně nezapomeňte, a všichni, že máme na krku neznámou mrtvolu,“ ozval se Karas a opět se ponořil do nepříjemné administrativy.

„Vyrazím na tržiště a pak k němu domů. Párkrát jsem ho viděl s takovou pohlednou dámou. Myslím, že je vdova,“ pokračoval nahlas Studnička, a protože mu došlo kafe a z policejního ředitelství byl na tržiště opravdu jen krok, vyrazil tam hned.

Řada trhovců, jakmile se Studnička představil, zbledla jako papír. Patrně čekali to nejhorší, jenže on tentokrát vůbec neměl v úmyslu lézt bernímu úřadu do zelí. Místo, kde stával stolek Tupého, nyní patřilo mladé ženě ze Strakonice. Snažila se mu stůj co stůj vnutit kýčovité obrázky Šumavy a důchodce Libora Tupého samozřejmě neznala. Větší štěstí měl u mladíka přímo před kostelem. Stánkaře Tupého znal a Studnička se od něho dozvěděl, že Tupý tu skutečně nebyl již delší dobu. Co však ho na tom nejvíc zarazilo, bylo to, že Tupý prodával cigarety a kávu pro Milana Alexu, recidivistu, který měl na písecké kriminálce docela slušný záznam.

„To už může podnikat opravdu každé zloděj,“ říkal si na zpáteční cestě a okamžitě si dával dohromady řadu neobjasněných vloupání do restaurací a obchodů z poslední doby. Jakmile se vrátil do své kanceláře, všiml si popsaného papíru na stole.

Ženská, co by se hodila k Tupému, se jmenuje Alena Muzikářová. Dělává v pekárnách na Samotách.

P.S. Dej si na ni bacha, jde prej po mladejch a bohatejch!

Petra.

„Zlatá holka,“ pronesl Studnička uznale na adresu své kolegyně a šel si postavit vodu na kávu. Na chodbě se potkal s kolegou z hospodářské kriminálky, který nešel přehlédnout a už vůbec ne obejít.

„Drobečku, zjisti mi všechno o podnikateli Alexovi. Vypadá to, že vám začal dělat do cigaret a do kafe. A nám zřejmě do prodejen. Ale to už bude naše práce. Máš za to u mě deset, ne osm indiánů od Volfů.“

„Alexa, Alexa,“ zamyslel se poručík Hubáček, jehož lákavá nabídka nemohla nechat jen tak klidným. „Něco bych asi věděl. Zejtra se s těma patnácti indiánama zastav. Nevadí ti, že se chovám tržně?“

„Viš co? Trhni si. U mě to budeš mít příště dražší, přisedlal jsem zase na plzeň.“

„A hergot,“ stačil zareagovat Drobeček, ale to už mu Studnička zmizel opět ve své kanceláři.

***

Pitevní protokol přidělal píseckým kriminalistům na čela další vrásky. Soudní patolog dr. Texler byl opravdu velice stručný: „Jedná se o muže ve stáří asi kolem sedmdesáti let, příčina smrti se vzhledem k silnému rozkladu těla a značné deformaci lebky nedá přesně určit. Smrt nastala pravděpodobně před třemi až čtyřmi měsíci. Účast druhé osoby nelze v příčinné souvislosti s tímto případem vyloučit.“

„Šalamounsky napsaný,“ konstatoval Karas po přečtení pitevního protokolu, z něhož se toho opravdu mnoho vyčíst nedalo.

„Už se někde objevila zdravotní dokumentace Tupýho? Neříkej mi, Studno, že se jen tak ztratila.“

„Ztratila. Tupý si změnil doktora a sestra tvrdí, že jeho zdravotní kartu s dokumentací poslala doktoru Čermákovi. U toho se ale do dnešního dne neobjevila.“

„Takže i kdyby to nakrásně ten Tupý byl, my ho stejně bez zdravotní dokumentace neztotožníme,“ podíval se Karas po svých podřízených.

„Jakási šance je ještě na Kriminalistickým ústavu. Ovšem podle mě moc malá, protože z lebky toho zbylo opravdu pramálo,“ skočil Karasovi do řeči Mach.

„Pánové, řekněte mi, jak se našemu šoferovi podařilo hodit ten litinovej poklop na hlavu nebožtíka?“

„Prostě se minul. Dělal mužskýho a pak byl rád, když tu smradlavou díru zavřel.“

„Co ale s tím? Kraj to zatím nechce, takže se s tím musíme poprat sami,“ mávl Karas beznadějně rukou a byl rád, že má alespoň na chvíli tuhle nepříjemnou záležitost z krku.

Jakmile se Studnička objevil se svým kolegou Machem v pekárnách na vrátnici, stali se rázem vděčným objektem zájmu.

„Snad naše Alenka zase někomu nedluží?“ vyzvídala vrátná a v její otázce oba kriminalisté vycítili poťouchlost.

„Musím vás, dámo, ujistit, že nedluží,“ dal se s ní Studnička ochotně do řeči a snažil se dostat z ní, co mohl. Popravdě řečeno, nemusel se nijak zvlášť namáhat. Vrátná až moc dobře věděla, co může kriminálku zajímat a naopak se divila tomu, že ji to všechno zajímá teprve až teď.

„A Tupého jste s ní naposled viděla kdy?“ snažil se Studnička marně zarazit vodopád slov a pokud si myslel, že touto otázkou dostane vrátnou do úzkých, velice se mýlil.

„To vám, pane kriminalisto, řeknu úplně přesně,“ podívala se na kalendář na stole a začala v něm překotně listovat. „Tady to mám, bylo to přesně sedumadvacátýho dubna,“ stačila ještě pohotově sdělit, ale proč si právě ten den udělala v kalendáři záznam o návštěvě Tupého v pekárnách, to už říci nestihla. „Alenko, touží po vás kriminálka,“ neodpustila si, jakmile vešla Muzikářová do dveří.

„Třeba vás ani dlouho nezdržíme,“ ukázal Studnička na prázdnou židli vedle akumuláčnických kamen a přisedl si na pohovku. „Rádi bychom věděli, kdy jste viděla naposled Libora Tupého. Nevím jak vám, ale Úřadu důchodového zabezpečení dost schází.“

„Mně taky,“ ujelo zřejmě nechtěně Muzikářové a začala ztrácet barvu.

„Začátkem dubna zmizel a od té doby o něm nevím. Ale pas má doma ve stole.“

„U vás doma, nebo u sebe?“

„U sebe. Mám klíče od jeho bytu,“ přiznala neochotně Muzikářová před vrátnou a sáhla do pracovní zástěry pro svazek klíčů.

„Pan Alexa by nevěděl, kde bychom ho našli? Prodával pro něj, ne?“

S Muzikářovou to trhlo. „Dost se spolu pohádali. Ale Alexa už je delší dobu v Německu.“

„Brala jste někdy za Tupého důchod?“ vložil se do hovoru Mach, aniž věděl proč. A ticho, které po jeho otázce následovalo, bylo usvědčující.

„Měla jsem od něho plnou moc,“ hlesla Muzikářová.

„Moment,“ zarazil ji Studnička, „teď mě něco napadlo. Vemte si v práci volno a zajedeme k nám na kafe. Zrovna jsem koupil čerstvý. A cestou se stavíme v bytě pana Tupého,“ významně mrkl na Muzikářovou a ta bez dalšího vysvětlování pochopila.

S Alenou Muzikářovou si kriminalisté odváželi i popsaný papír s pečlivě vyznačenými daty, vedle nichž bylo uvedeno dokonce i několik poznávacích značek aut. A pokud šlo o sedmadvacátého dubna, tak si vrátná vzpomněla. Muzikářová se ten den ošklivě pohádala s Tupým před vrátnicí. Dalo-li se jí věřit na slovo, mělo to být kvůli nějaké delší cestě...

***

Byt Libora Tupého byl zařízen s citlivým vkusem a málokdo by čekal ve starém činžovním domě, navíc v suterénu páchnoucím ztuchlinou a kanálem, malé království.

„Moc pěkný,“ ukázal Studnička na jedinečnou sbírku porcelánových hrnečků v secesním skleníku.

„Má rád hezký věci. Od padesáti žije sám.“

„Myslíte, že v bytě něco chybí?“ podíval se Mach zkušeným okem po bytě.

„Určitě ne. Libor říkal, že tyhle zámky na dveřích nikdo neotevře. Přivez si je z Německa.“

„A vy jste byla v bytě naposled kdy?“ musel Studnička Muzikářové dvakrát zopakovat otázku, neboť se mu zdálo, že tu první neslyšela.

„Šestýho března? Když byl důchod. Plná moc je jen na jedno použití.“

„To je mi známo. Takže, když se Tupý neobjevoval, zkusila jste to jinak. Počkala jste si na listonošku tady v bytě, nemám pravdu?“

„Ona mě paní Kliková zná.“

„Důchod jste dostala třikrát a bez plný moci?“ nedal jí možnost pokračovat Studnička a sáhl po dýmce. „Peníze samozřejmě nemáte?“

„Už ne. Ale až se Libor objeví, já mu je vrátím,“ začala Muzikářová neklidně přecházet po bytě.

„Kdy jste vlastně viděla Tupého naposled?“

„Na moje narozeniny, pátýho března. Odešel ode mne pozdě v noci.“

„A doma po něm zůstala plná moc, je to tak? Když tak mě opravte,“ pokračoval Studnička a něco mu říkalo, aby na ženu před sebou přece jen přitvrdil. „Tupý někam jel, že si nemohl důchod vyzvednout? Nebo jste měli spolu nějakou dohodu, či co? Pas má tady ve stole. Přiznám se, že tomu moc nerozumím,“ podíval se upřeným pohledem na Muzikářovou, které začala nervózně lítat brada.

„Už jsem doma!“ plácl se kriminalista do dlaní a pomalu si začal nacpávat dýmku. „Jenže to ještě pořád nevíme, kde je Tupý, co?“ podíval se Muzikářové do očí, které už slušně plavaly. „Vy jste s tím jeho důchodem prostě zaplácla svoje dluhy. Je to tak?“ uhodil na Muzikářovou, a ta se nezmohla na jediné slovo.

„Paní Muzikářová, já se ve vás nevyznám. Vám se ztratí přítel, s nímž žijete na hromádce už nějaký ten pátek a vy ho přitom vůbec nepostrádáte. Jeho pas je tady ve stole, takže nějaký Německo je samozřejmě pasé. Řekněte sama, není to tak trochu divný? Jestli vám ne, mně ano,“ vztyčil se znenadání Studnička nad Muzikářovou, protože se už nemohl dívat na její rozmazané oči.

„Já ty peníze fakt vrátím,“ zmohla se na slabou obranu ubřečená Muzikářová a opět přišel ke slovu kapesník.

„Jenom jestli budete mít ještě komu,“ odpověděl jí na to Studnička a posadil se u dveří do hlubokého fotelu.

Téměř dvouhodinový výslech Muzikářové na kriminálce nepřinesl nic nového. Kromě toho, že přiznala, že řadě lidí ve městě dluží slušné peníze. Více jak stotisícová částka padla na hru „Letadlo“, které lavinovitě podlehla spousta napálených lidí v celé republice. Kriminalistům se záhy dostaly do ruky ústřížky složenek, které Muzikářová posílala na všechny možné adresy. Hubený výsledek

v podobě dvou tisíc korun nemohl její neúspěšnou transakci vyrovnat. Věřitelé na splácení dluhů naléhali, mnohdy i nevybíravým způsobem, takže jediné, co v té chvíli Studnička mohl a co také udělal, bylo to, že nechal z moci úřední zapečetit byt dosud nezvěstného Libora Tupého. A mohl pátrat dál.

Při konfrontaci Muzikářové s vrátnou z pekáren se nepotvrdilo datum dvacátého sedmého dubna a vrátná nakonec připustila, že se mohla i mýlit. Průlom do vyšetřování případu přinesl nový poznatek, k němuž přišel Studnička doslova jako slepý k houslím. Čtrnáct dnů nato se potkal ve městě se svojí známou, poštovní doručovatelkou. Slovo dalo slovo a dostali se i na problémy pošty.

„Alexu, toho znám moc dobře. Kdysi jsem tam měla krátkou dobu rajón,“ vzpomněla si Marie Humpálová a pak měl Studnička co dělat, aby ji zastavil. „Poslední dobou jsem mu doručovala jen samý upomínky z knihovny. A zrovna na knížku, kterou naše holka potřebovala ke zkouškám, třetí díl Kulturních památek Čech,“ trvala na svém poštovní doručovatelka a Studnička byl z tohoto setkání viditelně potěšen.

„Holka, tos mě fakt potěšila. Že by se nám pan podnikatel dal najednou na památky?“ zapochyboval a v té době už věděl, kam půjde.

Schody Městské knihovny vzal útokem. Když se nahoře zastavil před dveřmi studovny, aby trochu zklidnil dech, zjistil, že dveře jsou zamčené.

„Otvíráme až od jedné,“ ozvalo se mu za zády. Měl štěstí. S odbornou pracovnící zdejší knihovny Milenou Hánovou se znal velice dobře, a tak stačila dvě kouzelná slůvka - prosím vás.

Milan Alexa měl opravdu vyhraněný zájem. Při každé své návštěvě knihovny si poctivě opisoval údaje o historických památkách na území Čech a Moravy a třetí, poslední díl této encyklopedie, si dokonce na čestné slovo vypůjčil přes víkend domů. Ale už nevrátil.

„Podívejte se na něho, na studenta. Copak asi znamenají ty tečky u některých kostelů. Myslíte si, že si je dělal on?“ ukázal Studnička na několik stránek, kde u popisované památky, většinou kostela, byla vyznačená malá tečka.

„Přiznám se, že takhle moc to zase nesleduji. Tečky nejsou zdaleka to nejhorší, co nám lidi do knížek namalujou,“ odpověděla mu vedoucí studovny a patrně i jí začaly docházet souvislosti.

„Víte, co je fór? Že půlka těch kostelů, co je u nich tečka, je vykradená. A to ještě nevím, co si zaškrtnul ve třetím dílu.“

„Máte zajímavou práci. Jinak od nás už dostal šestou upomínku,“ podívala se Hánová do svých záznamů a ochotně umožnila Studničkoví do nich nahlédnout. Poštovní doručovatelka Humpálová nelhala.

Studnička opouštěl studovnu Městské knihovny a pronásledoval ho takový neurčitý pocit, že právě ten třetí díl Kulturních památek viděl nedávno ležet někde na stole. Další dny měl s Machem úplně jiné starosti, než pátrat po Liboru Tupém. Celá kriminálka, a nejen ta písecká, žila už nějakou dobu opatřením s výměnou a kolkováním starých bankovek. Šetření v domě u Tupého stejně nepřineslo nové poznatky, na nichž by se dala postavit nějaká slušná kriminalistická verze, a tak nezbývalo nic jiného, než čekat. Poslední nájemník, s nímž se ještě nehovořilo, byl stále ještě na Moravě u své dcery, a tak se kriminalisté případu dotýkali jen okrajově. Studnička trávil dlouhé zimní večery studiem třetího dílu Kulturních památek Čech a poručík „Drobeček“ z hospodářské kriminálky nečekaně skončil v nemocnici se slepým střevem. Předvíkendová porada měla pomalu stejný scénář jako ty předešlé. S tím rozdílem, že místo nového nařízení stran podpisové doložky hrozila oddělení kontrola utajovaných skutečností.

„Pánové a dámo. Jo, dáma tu dnes není. Čeká nás zase nějaká kontrola. Proč, to asi tušíte. Jsou toho plný noviny. Někdo tam nahoře prodal nějaký počítačový databáze, a tak je třeba pořádně pečetit skříně a hlavně,“ podíval se na Macha, „je třeba kopíráky zamykat do trezorů, ať tu není nějaký malér,“ rozhlédl se nesměle po svých podřízených, neboť to v kanceláři pobaveně zašumělo. „Má k tomu snad někdo něco?“

„Já,“ zvedl ruku Mach. „Studnička dělá ksichty.“

Z tlumeného šumu se vzápětí stal uragán.

„Srandičky, to by vám šlo. Mě by, Studno, zajímalo, jak jsi daleko s Tupým. Včera už se ozval chlápek z Úřadu důchodového zabezpečení. A byl dost neodbytný.“

„Nejsme pekaři. Dneska je v pátrání tolik lidí, že by to vydalo na okresní město, a já...“ rozčilil se Studnička a dloubl Macha citelně do žeber. „Místo abys kamarádovi píchnul, děláš mi průsery.“

„Klid, včera se ti konečně vrátil ten strejda z Moravy a zve nás oba na ryzlink. K večeru mu máš určitě zavolat. Jo, a taky máš zavolat nějakou Šulistovou do hotelu U kapličky. Včera, když přijela z Prahy do Písku a šla na Lesní hřbitov, tak to tam s ní málem seklo. Někdo jim ukradl z hrobu Krista. Jenom korpus. Samozřejmě celej ze dřeva. Plácala něco o šedesáti papírech.“

„Neznámej jako prase,“ ulevil si Studnička, neboť mu okamžitě došlo, o jaký hrob se na Lesním hřbitově asi jedná.

„Abych nezapomněl, tohle ti posílá vykuchanej Drobeček. Má prej to cenu dvaceti indiánů. Docela zajímavý čtení,“ podal konspirativně Studničkovi pod stolem moták toaletního papíru, který byl dobře půl metru dlouhý. „Lepší papír prej v nemocnici nesehnal.“

„Kdybych náhodou vás dva rušil, tak mi to, pánové, klidně řekněte. Já rád počkám,“ ozval se důrazně Karas a pak už porada probíhala zase jako obvykle.

„Jestlipak víš, komu taky, mimo jiné, dluží naše paní Muzikářová?“ bylo první Studničky, jakmile vešel s Machem do jejich kanceláře.

„Máš smůlu, ale už jsem si to bez tvýho dovolení skoro celý přečet.“

„Tak mi ale teda pověz, kde vzala Muzikářová sto tisíc, když je tak promptně zaplatila Alexovi? Podívej tady těch dlužníků,“ pročítal Studnička poznámky z motáku, kde bylo uvedeno několik desítek adres dlužníků, které Muzikářová zapojila jako „cestující pasažéry“ do hry Letadlo. „Drobeček je kanón. Fakt dobrý čtení, slušnej autor. Co myslíš, může jíst člověk, když už nemá slepák, sladký?“

„Proboha, hned asi ne,“ odpověděl mu nic netušící Mach, a pak mu došlo. „Ty krkoune, za tímhle by sis uběhal nohy.“

„Ale vždyť já mu ty indiány dám. Mně šlo jen o to, aby se mu nepřitížilo. Jinak ten ryzlink bych ale zase moc neodkládal,“ řešil Studnička dilema a začal vytáčet číslo Michala Hubeného.

Soused Libora Tupého, přestože všude prohlašoval, že je Písečák, byl Moravák jako poleno. Oba kriminalisty uvítal mezi dveřmi s lahví vína v ruce.

„Že se v tomhle baráku něco jednou stane, to jsem, pánové, tušil hned, jak jsem se do něho nastěhoval. Kriminálky, to je moje! Nedávno se někdo vydělal za výtahem a já, pánové, přišel na to, kdo to byl. A bez expertizy, pánové!“ zvolal hlasitě, aby to sousedé v domě slyšeli. „Tuším, o co vám asi jde,“ vrhnul se k sekretáři pro skleničky a nedal kriminalistům šanci, aby ho přerušili. „Kdepak pekařka. Ta baba ho stála majlant! Ona si myslí, že když mu koupí nový koberec, kdoví, co mu nedá. Stejně byl určitě za jeho prachy,“ obrátil se na Studničku a rychle nalil víno.

„Koberec?“ vykřikli Studnička s Machem téměř současně a Hubený je měl tam, kde je mít chtěl.

„Jo tak vy to nevíte? No úplně fungl nový. Přivezl ho taxík. Bílej meďour,“ pásl se Hubený na jejich překvapených obličejích a znalecky ochutnával víno. „Vloni byl určitě lepší. Ryzlink musí, pánové, drhnout na jazyku. Tak co, zavřete ji?“ vyhrkl nedočkavě.

„Nepamatujete si, kdy Muzikářová ten koberec přivezla?“ zchladil ho Mach, neboť mu došlo, že Studnička je v té chvíli slovem i obrazem v bytě Tupého.

„Počkejte, měnili mi bojler,“ odběhl Hubený do kuchyně a přinesl si diář. Jakmile začal otáčet listy dozadu, oběma kriminalistům docházelo, že už to bude nějaký týden. „Desátýho května,“ ukázal Hubený na poznámku v diáři.

„Ale to už brala Muzikářová Tupýmu důchod,“ neudržel se Studnička.

„Bez plný moci,“ doplnil jej Mach a sáhl po černé kožené tašce.

„A ještě něco. Párkrát tady hledal Tupýho chlap, kterýho znám podle vidění. Musí asi bydlet někde v Trávný cestě, protože jsem tam na něj párkrát narazil. Chodím si tam s bandaskou do studny pro vodu. A hned vám řeknu, proč

se mi nelíbil,“ sáhl Hubený znovu po láhvi a na chvíli se zarazil. „Vlastně, s kobercem jí pomáhal taxikář a ten nemrcouch seděl v autě, to vím tutově. A byl to určitě on, ten z té Trávný cesty.“

***

Najít „nemrcoucha“, který se ve skutečnosti jmenoval Josef Ostrovec, nebyl pro kriminalisty zase tak velký problém. Popis, který dostali od Hubeného, nemohl zklamat. Navíc Studnička i Mach museli uznat, že jejich ryzlinkový strejda z Moravy má doslova fenomenální fotografickou paměť. Ostrovec byl Pražák. Bydlel v podnájmu a jeho osm stovek měsíčně pomáhalo jakžtakž udržovat domácnost jedné staré paní, jejíž manžel byl již třetí rok odkázán na invalidní vozík.

Chvíli trvalo, než se Charlota Robešová objevila mezi dveřmi.

„Musíte hodně strčit do branky,“ křikla bělovlasá žena na kriminalisty a snažila se utáhnout neposlušnou vázačku županu. „My vstáváme dost pozdě,“ omlouvala se za svůj zevnějšek a vůbec nevzala na vědomí, že ti, co se jí před chvílí představili, jsou z kriminálky.

„Pan Josef není doma,“ pospíšila si a pozvala Studničku s Machem dál.

„Paní Charloto, vy už se na mě asi nepamatujete. Ono je to už taky dvacet let. Občas jste mě s mužem pozvali na kafe. Do besídky na dvoře,“ připomenul se Studnička a stará paní si teprve potom začala kriminalistu prohlížet.

„Vincku, je tady pan komisař,“ křikla do otevřených dveří.

„Jo tak tobě tu říkali komisaři?“ neodpustil si Mach a nechal svého kolegu, aby vešel do kuchyně jako první.

„Kde vy se tu berete, pane Studnička?“ natahoval Robeš ruku, v níž už nebylo mnoho života.

„Právě jsem vzpomínal na modrý altán, kde jsme spolu popíjeli kafičko.“

„Kafe máme pořád, ale altán už nestojí. Svalil ho vítr,“ pousmál se Robeš a pokynul oběma, aby se někde usadili.

„Hledáme vašeho podnájemníka,“ začal Studnička a vytáhl si dýmku. „Dáme si spolu?“ mrkl na pána domu, který váhavě přikývl.

„Musíte mi ale nacpat. Už nemám ten grif a sílu v prstech. Dvakrát mě navštívila mrtvička. Nebýt Charloty, tak už jsem byl dávno na Lesním. Pan Josef pořád někam jezdí. Ale je hodnej, platí nám dva měsíce dopředu.“

„A pořád ho tu někdo hledá,“ nevydržela to paní Charlota a opatrně postavila na stůl konvici z čínského porcelánu. „Máme jen to obyčejný. To číbo, co ukazují v televizi, je pro nás moc drahý,“ omlouvala se s úsměvem a v kuchyni to zavonělo.

„Myslíte, že někdy budeme mít na pana Josefa štěstí?“ ozval se Mach.

„To vám, pane komisaři, neřeknem. Neukázal se tu dobře tři, možná, že už to bude dokonce i čtyři měsíce. Asi někde cestuje,“ odpověděl mu Robeš a třesoucí se rukou se snažil zapálit dýmku.

„A neříkal jste, že platí dva měsíce dopředu?“

„Platí, opravdu platí, pane Studnička. Posílá to složenkou,“ odskočila si paní Charlota do pokoje a po chvíli přinesla černý sešit. „My to vedeme přesně. Kvůli daním,“ otevřela sešit, v němž byly pečlivě nalepeny ústřížky složenek. „Složenko je doklad, pane komisaři,“ začala obracet listy sešitu od roku devadesát jedna až do roku devadesát tři.

„Dovolíte?“ začal se o sešit zajímat Mach, a jakmile otočil několik listů zpět, zase se vrátil.

„Od června úplně jiné písmo. Dokonce bych řekl, že jsem ho už někde viděl,“ předal Studničkovi sešit.

„Něco je snad v nepořádku?“ ozvala se úzkostlivým hlasem paní Charlota a chvíli trvalo, než jí Studnička odpověděl. Pomalu obracel list za listem a pro jistotu předal sešit Machovi.

„Zdá se, že ano. Ale ne, pokud jde o placení. Mohli byste nám ten sešit půjčit?“ podíval se na překvapenou Robešovou, která byla čím dál tím neklidnější.

„Klidně si ho půjčte na jak dlouho potřebujete. Charlota je zbytečně vyděšená. Vy asi víte, proč to děláte,“ zasáhl do debaty Robeš a spokojeně si vychutnával pečlivě nacpanou dýmku.

I bez grafologické expertizy se dalo na první pohled rozpoznat, že písmo na složenkách, které posílal manželům Robešovým jejich podnájemník, je totožné s písmem z plné moci. Právě z té, kterou sepisovala za Libora Tupého Alena Muzikářová. Shodné znaky některých písmen byly dokonce zjištěny i v jejím podpisu na útržcích složenek, když za Tupého inkasovala důchod.

„Je to sice pro nás dost, ale není toho zase tolik. I když je pravdou, že nám v inkriminovaný době nechybí jeden, ale už dva chlapi,“ pronesl kapitán Karas po přečtení nově získaných poznatků a založil si ruce za hlavu. „Přiznejme si, že zatím do toho moc nevidíme. Takže, pánové, shánět další a další důkazy. Pak by nám měl snad státní zástupce dát souhlas k domovní prohlídce.“

„A k zadržení Muzikářové,“ skočil mu do řeči Mach. Karas však zavrtěl hlavou.

„To by asi byla největší blbost, kterou bysme teď mohli udělat. Zadržet ji můžeme vždycky. Ale až na ni budou broky. Máme vůbec jistotu, že se podnájemník u paní Charloty opravdu jmenuje Josef Ostrovec? Předpokládám, že jste si vyžádali v Praze jeho fotku a máte to od paní Charloty a jejího muže potvrzený?“ podíval se na Macha, který se tvářil, že jeho se tato poznámka zase až tak moc netýká.

„Není nad to mít šéfa, kterej umí svý podřízený potěšit,“ neodpustil si Studnička a zvedl se od stolu.

***

Pro kriminalisty bylo terno, že se domovní prohlídka u Libora Tupého zúčastnil i Michal Hubený. Když se ho Studnička zeptal, jestli v bytě něco nepostrádá, téměř vykřikl.

„To bych řekl, že jo! V rohu u okna bylo houpací křeslo. To tu, pánové, nikde nevidím,“ rozhlédl se po místnosti. „Stolek s kytkami byl určitě pod oknem. A chybí koberec. Tahle přišernost sice musela stát majlant, ale ne všechno, co je nový, je hezký, ne?“ ukázal na nový anglický koberec, který se k všudypřítomné secesi nehodil. „Pánové, tamto byl pravej kašmír,“ podíval se na Macha a oběma kriminalistům došlo, že Muzikářová bude mít určitě co vysvětlovat.

Po návratu z domovní prohlídky našel Studnička s Machem ve své kanceláři strážmistra Tesaře z obvodního oddělení. Právě si házel do kávy třetí kostku cukru.

„Hele, mladej, s tím sladkým pomalu, cukr nebude,“ zarazil ho Studnička a sáhl si pro jednu kostku.

Strážmistr se pokusil o povstání, ale nakonec to vzdal. Židle se mu zasekla mezi nohy psacího stolku a jen tak tak udržel balanc.

„Sed', my si tu na opičky nepotrpíme,“ umravnil ho Mach, neboť o návštěvě policisty byli zpraveni telefonicky do vozidla.

„Jsme jedno oko, jedno ucho,“ přidal se Studnička a strážmistrovi chvíli trvalo, než se vůbec probral svými poznámkami.

„Patrika Čížka znáte?“

„Až moc dobře. On je ještě v Písku?“ divil se Studnička.

„Možná, že už se vrátil zpátky do Klatov,“ zareagoval strážmistr a konečně se zastavil v zápisníku na tom správném místě. „Dvanáctýho dubna se Patrik zřídil zase jako kanec a dělal výtržnost přímo před radnicí. Vzali jsme ho na záchytku a cestou jsem se snažil z něho něco dostat.“

„A dostal? Ten když je nacucanej, tak má vždycky pocit, že musí za každou cenu o něčem lidstvo informovat,“ skočil mu do řeči Mach.

„Ptal jsem se ho na ty vykradený prodejny kolem Písku, ale poslal mě...“

„Do prdele. Tam nás mockrát poslal taky,“ utrousil Mach.

„Pak chtěl mermomocí cigaretu,“ odmlčel se mladý policista a bylo vidět, že neví, jak má pokračovat.

„Doufám, žes mu ji dal?“ odhadl situaci Studnička a strážmistrův hrnek pohltil další kostku cukru. Tentokrát od Studničky.

„Prostě, řekl mi: Hele, mladej, na nějaký prodejny se vyser. Chceš bejt slavnej? Dej mi ten zbytek a já ti řeknu o mrtvým chlapovi v kanále. A rozesmál se přitom jako blbec.“

„A ty sis myslel, že kecá,“ nevydržel to Mach.

„Asi tak nějak. Patrik pak ale zmizel a já už jsem neměl možnost s ním o tom hodit řeč.“

„Vzpomeneš si, co měl tenkrát na sobě?“ pokračoval Mach.

„To náhodou vím určitě. Najde se to i v protokolu o předání na záchytku. Černý rifle a červenou bundu. Vzadu měla nějakej nápis. Blbý?“

„Tím už se teď netrap. Asi bych mu nevěřil taky,“ přiznal Studnička a na policistovi bylo vidět, že si oddechl.

„A pak tu mám ještě něco. Alexa si nedávno kupoval v železářství na náměstí tři sady jehlovejch pilníků. A takový ty háky, co se s nima otevírají bedny. Viděl ho jeden můj známej.“

V kanceláři bylo ticho jako v kostele. Strážmistr čekal, že alespoň za tenhle poznatek dostane pochvalu, ale zbytečně. Oba kriminalisté, aniž by cokoli řekli, bez řeči opustili kancelář. Teprve na chodbě ze Studničky vypadlo: „Do prdele! To ale vypadá na jednu mrtvolu navíc!“

„Takže, pánové, žádněj důchodce Tupý, ale náš známý Patrik Čížek. Potvrdila to pitva a souhlasí i oblečení. Bezdomovec, kterýho pochopitelně nikdo nesháněl,“ zahajoval odpolední sezení kapitán Karas, když měl konečně pohromadě celý tým kriminalistů.

„A ví se, kde je tedy ta druhá mrtvola?“ ozvala se zvědavá Čtveráková.

„To se snad brzo dozvíme, pokud ji ovšem najdeme,“ zareagoval na to Studnička a položil na stůl plán kanalizační a teplovodní sítě pod městem.

„Tohle všechno je třeba prolézt. Já tomu věřím, že Patrik na nějakou mrtvolu v kanále opravdu narazil,“ položil Studnička ruku na mapu a pohledem zavadil o svého kolegu. „No, nekoukej na mě jako nějakej tydýt. Vytáhni ze

skříně montérky a gumovky a jde se na to. Neboj, paní doktorka si tě pak určitě ráda vykoupe,“ položil důraz na poslední větu a sem tam se ozvalo poťouchlé pochechtávání.

„Paní doktorka těžko, ta už teď koupe určitě někoho jinýho,“ odpověděl na to v klidu Mach a bylo rozhodnuto.

***

Kanálová pátrací akce byla úspěšná. Ani ne pět set metrů od nálezů mrtvého těla Patrika Čížka bylo nalezeno další tělo. Tentokrát už nebylo pochyb o tom, že se jedná o Libora Tupého. V jeho šatech se našly doklady a klíče od bytu. Dva dny nato se dostavila na kriminálku v Českých Budějovicích Alena Tetourová, sestra Šulistové, která oznámila v Písku krádež sochy na Lesním hřbitově. Tvářila se poněkud vystrašeně a kriminalistům chvíli trvalo, než z ní dostali, proč za nimi vlastně přišla.

„Takže vy tvrdíte, že jste viděla korpus Krista z píseckýho Lesního hřbitova, a to dokonce tady v jednom starožitnictví?“

„Jistě,“ odpověděla šarmantní starší dáma a velice zručně namalovala kapitánu Vlkovi signaturu řezbáře, který před více než sto padesáti lety zhotovil umělecké dílo.

„Signatura je na patě sochy a můžete být, pánové, bez obav, že sochu někomu prodají. Mám ji rezervovanou do zítřka do deseti hodin. U sochy je atypické zavěšení rukou, navíc moje sestra na kriminálce v Písku předala dvě fotografie našeho hrobu,“ trvala žena na svém a po sepsání protokolu měli kriminalisté v krajském městě plné ruce práce.

***

K poručíku Studničkovu se informace z budějovické kriminálky dostala pozdě večer. Chvíli zvažoval, zda se má v tom blázinci kolem dvou nebožtíků

věnovat i tomuto případu, ale pak mu to přece nedalo, zvláště když se v dálnopisu objevilo jméno Silvestra Myslivce, který v nedávné době prodal v jiném starožitnictví v Českých Budějovicích soubojovou pistoli, o níž si Michal Hubený nebyl jist, zda ji Tupý nevěnoval svému synovci. A tak ještě v deset večer zvonili u bytu Silvestra Myslivce dva kriminalisté. Zvonek na dveřích sice neměl vizitku, ale velikánský nápis na dveřích hovořil jasně.

„Novomanželé Myslivcovi - oba narozeni ve Střelci,“ přečetl Mach nahlas a na chvíli se zaposlouchal do zvuků za dveřmi. Pak se opřel do zvonku.

„Máte doma muže?“

„Před chvílí odjel za jedním známým,“ odpověděla na Machovu otázku Myslivcová a pozvala oba kriminalisty dál.

Výslechem novomanželů Myslivcových pokročilo šetření o pěkný kousek. I když se neobešlo bez překvapení. Dodavatelem všech starožitností, které se pak prodávaly po celé republice, nebyl totiž nikdo jiný než podnájemník paní Charloty, Josef Ostrovec, který manželům Myslivcovým dokonce daroval starožitné houpací křeslo. I když to byl danajský dar, protože jakmile Studnička s Machem zjistili, že v horní části opěradla je roztřepená díra velikosti pinpongového míčku, vzali si jej s sebou. Potvrdilo se i spojení Ostrovec - Alexa. A Monika Myslivcová si dokonce vzpomněla na stočený koberec v autě, který vezl Ostrovec vyhodit na smetiště za Ptáčkovnu. Vše se až moc nápadně shodovalo s dobou od zmizení Libora Tupého, jehož družka Muzikářová byla vzdálená teta starého a prohnaného kriminálního Milana Alexy, a to byla ve vyšetřování případu doslova bomba.

„Podivnejch příbuznejch a známejch jak v Dallasu. Takže nám vlastně zbývá maličkost, ty obě vraždy někomu přiřít,“ ukončil sezení v kanceláři u Studničky kapitán Karas a s chutí se pustil Studničkovi do svačiny.

„Ostrovce nemáme. Alexa je někde ve Španělsku. A Muzikářová, ta je zatím jen sprostá podezřelá, jak říká v Cimmermanech inspektor Trachta,“ ulevil si Mach a začal nenápadně pokukovat po mizejících kolečkách písecké klobásy.

Dost pozdě. Studničkoví se Karasův apetýt zamlouval, protože najedený nadřizený nezlobí.

***

Lukáš Sušír dělal na městském „smeťáku“ u lesa skoro čtvrt století. Objevil-li se náhodou u své bývalé ženy dole ve městě, končil většinou na policii. Když byl střízlivý, byl přátelský. Ke každému. Vyjma k policajtům. Ty rád neměl.

„Až se podruhý narodím, budu policajtem. Budu brát tisíce a dělat celej život hovno,“ přivítal Studničku s Machem a okamžitě si otevřel jednoho platana.

„Odpovím ti, Lukáši, tvými slovy: Mě může nasrat tak akorát moje Sparta, když prohraje,“ vrátil mu to Studnička a vytáhl si z kapsy nacpanou dýmku.

„Kdybyste radši našli toho parchanta, co zabil Patrika,“ odpověděl mu Sušír a zašel do maringotky.

„Neděláme nic jinýho. A když už máš takovej smysl pro spravedlnost, doufám, že mi pomůžeš,“ položil Studnička na stůl fotografii Ostrovce a chvíli trvalo, než Sušír vůbec projevil zájem.

„Ukradený koberce hledáte, a na lidi serete,“ pronesl hrubým hlasem a opět si přihrnul z lahve.

„Podívej, Lukáši, mě ten kus hadru dost zajímá. Víc ti fakt neřeknu,“ otočil se Studnička mezi dveřmi a odcházel k autu. Celou dobu cítil v zádech pohled starýho Sušíra, který to nakonec nevydržel.

„Dej sem tu fotku!“ zařval. „Pěknej hajzl. Kouří samý ameriky. Koberec sem přivez. Byl skoro novej. Trochu špinavej od barvy. Ale mohla to bejt taky krev. Hodil ho támhle ke skružím,“ ukázal za maringotku. „Vzal si ho pak domů jeden cikán. Víc nevím,“ vrátil fotografii zpátky.

„Cikána najdeš, říkají mu „Inkoust“. Je celej potetovanej. Toho parchanta, co sejmul Patrika, najdi. Člověk aby se tu pomalu bál,“ řekl už jen tak mimochodem a odešel k ohni.

„Do protokolu mi to ale neřekneš, vid’?“ zkusil na odchodu Studnička, i když si na tuhle otázku mohl odpovědět klidně sám.

„Tos uhod. Nemám zájem, aby mi pak nějaký grázl chodil kolem boudy se sirkama a s kanystrem benzinu,“ odsekl mu Sušir a začal přihazovat na hořící hromadu vyřazené pneumatiky. Černý hustý kouř zahalil smetiště a valil se dolů na město.

***

Krátce po příchodu na kriminálku měl Studnička na vrátnici nečekanou návštěvu. Hned od počátku mu bylo jasno, s kým má tu čest. Podle tetováže na krku a na ruce typoval Valdičáka. A to netušil, že před ním stojí bratr zavražděného Patrika Čížka, který byl před týdnem propuštěn z výkonu trestu.

„Patrik byl můj nevlastní brácha, ale to nic nemění na věci, že toho hajzla dostanu dřív než vy. Je to opravdu ten Vostrej nebo Vostrovec?“ spustil na Studničku.

„Jak jste se to, proboha, dozvěděl?“ ujelo Studničkovi.

„Moje věc,“ odbyl ho muž.

„To je ale všechno věc důkazů. Nebylo by lepší si o tom popovídat u mě nahoře?“ ukázal Studnička k výtahu.

„Ozvu se vám sám. Spím na ubytovně na zimáku,“ seběhl Valdičák rychle ze schodů a bacil prosklenými dveřmi, jen to zadrnčelo. Studnička si nebyl zrovna jist, zda udělal dobře, že jej nezadržel, aby si o všem popovídali. Nakonec se rozhodl pro mlčení a vsadil na Macha a styky z galérky, která už v nejednom případě zasáhla ve prospěch kriminálky.

„Kdo to byl?“ bylo první Macha, když se objevil opět v kanceláři.

„To neuhodneš.“

„A sakra. Znáám ho?“

„Objevil se tu nevlastní brácha Patrika. Od prvního pohledu bouchač.“

„Tuší něco?“

„Je to blbý, ale přišel na mě s hotovou věcí. Ví o Ostrovcovi. Neměl bych to říct starýmu?“

„A máš pocit, že nám to pomůže? Přišla zpráva z Interpolu. Ostrovec nastoupil před měsícem v cizinecký legii.“

„Co ty jeho pohledy,“ začal Studnička pročitat fax z Ústředny kriminální policie.

„To nám vysvětlí Muzikářová s Alexou. A myslím, že docela rádi. Zvláště, když se dozví, že se tu objevil brácha Patrika, kterej se vrátil z basy za zabití chlapa.“

„Snad jim to, proboha, nechceš říct?“

„Blbneš? Mě to vždycky fascinuje, jak se galérka bez těch různých faxů a vysílaček všechno dozví. Mohli bysme jim tu jejich rychlost závidět,“ otevřel Mach okno, neboť si jeho kolega ten den zapaloval už pátou dýmku.

Domníval-li se někdo z pracovníků písecké kriminálky, že se Muzikářová pod tíhou jejich otázek sesype, byl pěkně na omylu. Seděla před nimi ženská tvrdá jako kámen. Otázky, které jí šly přímo na tělo, s přehledem ignorovala. S úsměvem.

„Je to škoda, vážená, že nemluvíte. Dokonce bych řekl, že si tím škodíte a víc jak dvě hodiny nás nutíte k závěru, že na smrti Libora Tupého máte stejný díl odpovědnosti jako třeba Alexa. Nebo Ostrovec.“

„Na oba je vydán zatykač. Oni už moc dobře ví, že teď už padla kosa na kámen,“ pomohl Karasovi Studnička.

„Nebo jinak. Co myslíte, že je pro ně teď lepší. Když je hledá policie nebo člověk, který chce pomstít svého bratra?“

„Patrik měl jenom sestru,“ zareagovala Muzikářová.

„Tak to jsme si mysleli také. Má nevlastního bráchu. Je naděvší pochybnost, že obě vraždy spolu souvisí. Kdyby Čížek nepřišel v kanále na mrtvolu Tupého, mohl tu ještě dneska bejt,“ rozčilil se Karas a začal se nervózně shánět po cigaretách.

„Zemřel proto, že se nachomejt k něčemu, co nebylo určeno pro jeho oči. Pak už to byla jen otázka času, kdy šel za Tupým do kanálu i on,“ podpořil šéfovo vysvětlení Mach a vyměnil si se Studničkou místo v houpacím křesle.

„Bez advokáta už neřeknu ani slovo,“ trvala na svém Muzikářová, zřejmě už náležitě poučena, když se náhle ozval telefon.

„Operační, mám pro vás zprávu. Pod Ptáčkovnou na smetáku hoří maringotka. Vypadá to, že to má starej Sušír za sebou,“ ozvalo se v telefonu a Karas se zmohl pouze na svoje obvyklé: „Do prdele, to nám ještě scházelo. Pošlu tam výjezd,“ nadechl se zhluboka a pak obrátil pozornost opět na Muzikářovou.

„My vám toho advokáta ale vůbec neupíráme. Jenže tady u nás se budete muset bez něho prostě zatím obejít. V tomhle křesle totiž zemřel násilnou smrtí Libor Tupý. A pak byl z bytu vynesén v koberci. Proto jste koupila s Ostrovcem nověj. Tupý byl zastřelen z pistole ráže devět milimetrů. Potvrdila to i expertiza.“

„Pistoli přece Alexa má. Kudy chodil, tak se s ní vytahoval. A nejednou s ní i vyhrožoval,“ obrátil Studnička pozornost na Muzikářovou a měl na sebe vztek, že to ze začátku téhle ženské tak krásně baštil.

„Když pak pomínu to, že klíče od bytu Tupého neměl Alexa, ale vy...,“ nedokončil větu a Muzikářová vyskočila ze židle.

„Proč neřeknete hned, že jsem Libora zabila?“

„Já se vám přiznám, že ono mě to i napadlo. Jenže vy byste k tomu neměla ten pravý důvod. A hlavně by to byla od vás blbost. Tupý byl pro vás přece pravidelný zdroj příjmů. Kdybyste nebyla v letech, řekl bych, že jste se od něho nechala dokonce vydržovat,“ uhodil znovu Studnička a Muzikářová klesla zpátky do židle.

„Zkraťme to. Tupý nebyl vůl. Moc dobře věděl, že to s těma starožitnostma musí jednou prasknout. Byl jediný, kdo taky ale v tomhle podniku nastavoval kůži. A to on už nechtěl. Podle všeho došlo v bytě k nějaké ostré hádce.“

„Alexa byl opět opilý, což bylo dost často, a pak už mu stačilo málo,“ doplnil pohotově Mach.

„Teď už vám můžeme i říct, jak došlo k napsání té plné moci na Tupýho důchod. Tupý měl opět ta svoje „služební jednání“ právě před důchodem na několika místech v republice, kde rozprodával kradené věci z kostelů a z bytů. Samozřejmě, že ve starožitnictvích. Ne všude chtěli vidět jeho občanku, ale pár poctivých starožitníků se v tomhle státě kupodivu přece jen ještě najde.“

„A když se vrátil, prostě řekl dost! I když peníze potřeboval, zvláště pro vás,“ kontroval Mach a podíval se upřeně do skleněných očí pobledlé Muzikářové.

„Něco mi říká, že jste byla dokonce u toho,“ dorazil ji Karas a Muzikářová už to nervově nevydržela.

„Věřte mi, že to byla náhoda,“ pronesla tiše a zakryla si tvář kabečkou.

„Čížek, to byla taky náhoda?“ ozval se opět Studnička. Zlověstné ticho dávalo odpověď. Chybělo doplnit jméno.

„Čížka zabil Ostrovec. Ten ožrala chodil po hospodách a všude vykřikoval, že má Alexu v hrsti. Nejdřív se myslelo, že jsou v tom ty kostely a byty, ale když ho Ostrovec jednou opil, tak mu Patrik řek o tom kanálu, a tak...“

„A bylo to,“ skočil Muzikářové do řeči Mach a jen tak pro sebe si poznamenal: „Kdepak, mluvíti stříbro, mlčeti zlato...“ Náhle se před Studničkou ozval znovu drnčivý zvuk telefonu.

„S tím smetákem je to, pánové, v pořádku. Sušíř sedí v hospodě Na rychtě a vypadá to, že zapomněl vypnout vaříč,“ bouřil operační do telefonu a na všech kriminalistech bylo vidět, že si skutečně oddechli.

TŘINÁCTÝ SCHOD

Technik výjezdové skupiny písecké kriminálky poručík Mařík se snažil pohledem odhadnout počet betonových schodů, pod nimiž leželo v nepřírozené poloze tělo ženy, ale pak mu to přece jen nedalo a začal je poctivě vyšlapávat nahoru.

„Jedenáct, dvanáct, třináct. Třeba spadla sama,“ podíval se za sebe do hloubky, kde se mu zmenšovali jeho kolegové Studnička a Mach. „Po těch bych, pánové, nechtěl chodit ani střízlivej, natož...“ nedořekl větu, když před chalupou Klimešových zakvílely brzdy policejního favorita.

„Á, přijel odborník na průsery,“ konstatoval Studnička, jakmile spatřil z vozidla vystupovat zavalitého blondáka s doktorským kufříkem.

„Je mrtvá?“ bylo doktorovo první, jen vešel do haly.

„Tentokrát, doktore, dokonale. Řekl bych, že tu může ležet asi tak...“ zarazil se Mach, neboť zavčas zachytil varovný pohled svého nadřízeného kapitána Karase.

„Zase jsme to v tom horuku uvařili. Ještěže nás nabral cestou tady pan kapitán,“ stěžoval si Studničkovi lékař a okamžitě se začal zaobírat tím, proč sem vlastně přijel.

„Ta hlava, ta je, pánové, jasná. Tohle je učebnicový případ fraktury spodiny lebeční. To by musel poznat i medik ve druhém semestru. Máte už ji vyfocenou?“ otočil se doktor Stach na Maříka, který přikývl na souhlas. „To slítla z těch schodů, ne? Pojd'te mi ji někdo podržet, budeme jí muset tu košili sundat,“ obrátil se doktor na Macha, který nejevil příliš velkou ochotu. „Nebude mrtvá víc jak dva tři dny. Co vy na to?“ podíval se doktor pro změnu na Studničku, který mu očima naznačil, že souhlasí.

„Vypadá to tak. Co to má doktore tady, nad lopatkou?“ sehnul se náhle Studnička níž a rukou se snažil setřít z kůže zaschlou krev. „Malá, ale je!“ podíval se na Karase, čímž vzápětí donutil doktora Stacha k důkladnější prohlídce mrtvoly.

„No jo, máte pravdu, pánové. Vypadá to na vstřel. Kulka ale musela zůstat v těle. Tady nikde nic nemá,“ obrátil doktor ženu na záda a snažil se najít v prsní krajině otvor. Bez úspěchu. „Ale tady já, pánové, končím. Tady jsem jako obvodák plat prtněj,“ použil svůj oblíbený slovní obrat a opatrně položil mrtvou ženu na plyšový koberec.

„Jakže se ta dáma jmenuje?“ podíval se po zaražených kriminalistech, kterým nebylo vůbec do řeči.

„Klimešová. Lenka Klimešová. Mají tu chalupu už dobrých patnáct let. Ten její je geolog, co hledá vodu.“

„Hydrolog, pane kolego, hydrolog. Hydrolog hledá vodu, geolog zase šutry,“ opravil pohotově Stach Studničku a začal se shánět po tužce.

„Něco mi říká, pánové, že tuhle tvář znám,“ vrátil se po chvíli opět k ženě, jejíž tvář byla silně zakrvácená. „Třeba se pletu, což konečně, jak víte, dělám často, ale na ksichty mám pamatováka,“ položil Stach důraz na poslední větu a pak rychle dodal. „A ta dáma tenkrát určitě nebyla sama. Možná, že si vzpomenu,“ začal si balit svá fidlátka do kufru a podíval se na šéfa kriminálky.

„Ten pán, co si čte venku Listy Písecka, mě vezme zpátky?“

„Samozřejmě, doktore. Moc děkujeme a radši sbohem. Alespoň, pokud jde o takovýhle výjezd,“ rozloučil se kapitán Karas s doktorem Stachem, který se vracel zpátky na svůj obvod do Mirotic.

***

Modrozelený favorit mizel mezi posledními stromy smíšeného lesa a kapitán Karas vytáhl všechny své spolupracovníky ven z chalupy.

„Zavolám na dispečink. Ať sem na to pošle krajaníky. A ty tu zůstaň,“ ukázal na Macha. „Když už máš takový průserový známosti. To ti nestačí pinkat tenis v Písku?“ propustil své podřízené a zapálil si cigaretu. „Tak spust', ty erotomane. Komplikuješ si život. A mně nejvíc.“

„Já? No dobře. Bude jí pětáctyřicet. Pořád sama. Že má pěkný prsa, toho sis před chvílí určitě všim. Jinak docela fajn ženská do party.“

„A to je jako všechno, co mi řekneš, jo?“ odhodil Karas na zem nedokouřenou cigaretu a bylo na něm vidět, že je z toho všeho tady pěkně namíchnutý.

„Znám se s ní tak tejdenn, maximálně čtrnáct dní. Fakt nekecám. Když jsem sem poprvé přijel, tak se mě hned ptala, kde mám klec na ptáka. Vypadal jsem asi blbě, ale toho kanára jsem od ní ani ne za půl hodiny dostal.“

„Takže se znáte z tenisu?“

„Právě že ne. Poznal jsem ji na výstavě Honzy Novotnejch. Měl v divadle s Hůblem a Javůrkem výstavu, tak jsem tam na chvíli nakouk. Byla tam sama, a tak...“

„Viš alespoň, kdo k ní chodil?“

„Samí umělci. Tedy - alespoň si tak říkali,“ zatvářil se Mach, když viděl, že Karas přece jen povolil.

„V životě jsem viděl živýho umělce jen jednou. Byl to sám Mistr Zrzavý. Od té doby se nějak nemůžu s podobou do žádnýho umělce strefit.“

„Jestli to není tím, že Zrzavý byl jen jeden,“ odtušil Mach, když jeho pozornost upoutalo něco lesklého v trávě. „Není támhleto nábojnice? Vypadá to na longrifku. Proto ten malej vstřel,“ podíval se na šéfa kriminálky, který upřeně hleděl na chalupu.

„Zavolej Mářu, ať to vyfotí. A moc přemejšlej, kdo může v těhle končinách mordovat tak pěkný ženský.“

***

Krajský výjezd přijel do Cerhonic současně s pohřebáky. Vrchní komisař Šavrda se šel pozdravit s Karasem, který postával před chalupou a nožem si ořezával lískový prut.

„To máš na buřty? Taky bych si dal. Jak to tady vypadá?“

„Zamotaně. Byla střelená. Nábojnice se našla tady v trávě. Ženská leží v hale u schodů, na který bys nevlez ani po malým pivu. Dole i nahoře budou určitě chybět nějaký obrazy. Pravděpodobně i zbraně.“

„Že by klasická zlodějna?“

„Těžko říct, co bylo dřív. Možná, že ji i překvapil. Má na sobě ještě noční košili. I když náš Mařík tvrdí, že jsou to šaty. Jeho žena prý v nich chodí nakupovat.“

„Mařík má asi odvážnou ženu, když chodí nakupovat v noční košili,“ opáčil nato vrchní komisař a vešel za Karasem do chalupy.

U zavražděné Klimešové už klečel doktor Texler ze soudního a marně se snažil navléci si druhou rukavici.

„Ta dáma má dost silný kosti. Kulka bude určitě v lopatce,“ podíval se na Šavrdu a začal zavražděné pečlivě zkoumat ruce a nehty. „Může tu být dobře tři dny. Možná i čtyři. Víc ale určitě ne. Tady má zlomený dva nehty, tenhle je zatržený taky...“

„Co ta hlava?“ nevydržel to Karas a na Texlerovu odpověď si musel chvíli počkat.

„Těžko říct. Mohl ji třeba majznout,“ rozhlížel se Texler kolem sebe, jako by hledal doličný předmět.

„Mohl to udělat dodatečně?“ vyptával se netrpělivý Karas dál a zarazil pracovníky pohřební služby přede dveřmi.

„Samozřejmě, že mohl, ale to ti tady s určitostí neřeknu,“ zvedl se Texler od zavražděné a šel si ven před chalupu umýt ruce.

Šavrda si ještě chvíli prohlížel ženu na zemi a poté pokynul oběma chlapíkům z pohřební služby, že mají volnou. „Moment, pánové,“ zarazil je v půli cesty a doslova přivlékl do haly poručíka Macha. „Je to noční košile nebo šaty?“ ukázal na ženu na zemi.

„Jak to mám, proboha, vědět? Já jsem s ní opravdu hrál jen tenis.“

V tomhle chodila i venku. Že by zrovna ona spala v noční košili? Ty spíš přece taky nahej,“ bránil se Mach a na pohřebácích bylo vidět, že jim nedocházejí souvislosti.

V okamžiku, kdy se pohřebáci chystali uložit Klimešovou do rakve, objevil se u vchodu řidič, který odvážel do Mirotic doktora Stacha. V ruce držel popsany recept, se kterým mával na Karase.

„Mám pro vás vzkaz od toho bláznivýho doktora. Asi by to ale chtělo přeložit do češtiny,“ podal Karasovi recept, který měl v tu chvíli pro výjezdovku nemalou cenu. Alespoň pro nejbližších pár hodin.

„Co je dneska, čtvrtek?“ podíval se Karas na vrchního komisaře. „Jestli se doktor Stach nesplet, tak tahle ženská v pondělí ještě žila. Kolem desáté večer vycházela z vinárny U Fausta na Karláku. Stach nám píše, že byl v Praze a Klimešovou viděl vycházet z vinárny s nějakým sportovcem. Sto osmdesát výška a asi tak pětadvacet let. A ten sportovec byl prej dost namíchnutej. Odjeli hnědým favoritem s pražskou espézetkou, druhé dvojčíslí snad padesát osm. Ale hlavu za to určitě nedá,“ skončil Karas a podal Šavrdovi hustě popsany recept.

„Nezdá se ti, doktore, že je to tady nějaká kulišárna?“ obrátil se náhle Šavrd na Texlera, který se znovu sehnul k zavražděné a natáčel si její hlavu do stran.

„Ta rána se zdá být dost profilovaná. Ale hergot od čeho?“ zanechal dalšího zkoumání a znovu se začal rozhlížet kolem. „Pánové, teď vypustím nějakou kravinu, ale napadla mě šílená konstrukce. Že byla nejdřív střelená, to už je asi jasný jako facka. I když, nechci samozřejmě předbíhat. Pokud ale pitva potvrdí, že kulka nešla opravdu dál, mohla ta dáma zemřít třeba i šokem. Anebo - vrah se mohl jít přesvědčit, zda neminul cíl, což bývá ve slušných detektivkách, řekl bych, skoro zvykem... A aby se pojistil, majznul ji něčím přes hlavu. Při pohledu na tyhle schody mu muselo dojít to, co vám, když jste sem přijeli. Nebýt kolegy Stacha a Studničky,“ dodal rychle, „mohla z toho být docela obyčejná nešťastná náhoda. Nemám pravdu?“

„Souhlasím s tím, že tu ránu mohl dát klidně taky někdo jiný. V téhle poloze,“ ukázal Texler za sebe, kde se na koberci svítil bílou křídou narýsovaný obrys zavražděné Klimešové, „vypadala ta ženská, jako kdyby omdlela,“ předložil Texler své dvě hypotézy, nad kterými se Mach viditelně ušklíbl.

„Jenže tohle není, doktore, televizní detektivka. I když přiznávám, že v něčem můžete mít pravdu. Pro nás je ale vždycky důležitý motiv. A pak jsme fořti, vid', Karásku?“ mrkl Šavrda na šéfa písecké kriminálky, který v té době zaregistroval pod stolem mosaznou přezku od bot.

„Támhleto už jsi viděl?“ ukázal technikovi pod stůl a už se chtěl pod něj sehnout, ale Mařík doslova zařval.

„No to snad proboha ne! Je na ní nějaká nit. Jinak bych vám byl, pánové, moc vděčen, kdybyste už všichni konečně vypadli. Pomohli jste nám moc,“ prohodil s ironií jemu vlastní a věnoval se s kolegou z krajské výjezdovky ohledání místa činu.

***

Snad necelou hodinu po odjezdu pohřební služby se objevilo před chalupou Klimešových bílé daewoo. Podezřele klátivá chůze dámy v bílém byla už od pohledu víc než nebezpečná.

„Čao, mládeži, ono je tu zase mejdlo?“ vypustila na Karase, který nestačil ani mrknout. „Tebe, dědulo, neznám. Máte něco k pití? Proboha, jenom ne šampáňo. V tom jsem se před chvílí koupala. Ještě teď mám mokré bradavky,“ vypnulo hrdě svoji hrud' bílé stvoření a za němého úžasu všech přítomných vstoupila do chalupy.

„Proboha, kde se tady ta slepice vzala? Poslední chalupa, pokud vím, je odtud dobrý tři kilometry?“ ozvalo se hromování Maříka, po němž následovalo důrazné ultimátum. „Kdybyste byla Tečrová, tak tady žádný chlast nedostanete. A koukejte rychle vypadnout, nebo za sebe neručím.“

To už se ale dostali ke vchodu chalupy Karas se Studničkou a dámě v bílém snad konečně došlo, že tentokrát tady o žádné mejdlo určitě nepůjde.

„Paní Klimešová byla zavražděna,“ pronesl studeně Studnička a pozval ženu ke stolu před chalupou, kde už se vesele úradovalo.

Dlouholetá přítelkyně Lenky Klimešové, Věra Tomíšková, kriminalistům spadla z nebe. Interiér rekreační chalupy znala jako své boty a kamarády své přítelkyně také. K jejímu oživení paměti stačila krátká, ale studená sprcha za chalupou, kde chtěl mermomocí asistovat Mach, ale stačil Karasův výhružný pohled a byl z něho opět beránek.

„Kdo jí to mohl udělat?“ bylo první Tomíškové, jakmile se vrátila osvěžená ze sprchování.

„To vědět, tak už si tady opékáme buřty,“ odpověděl jí vrchní komisař Šavrda a neopomněl se zeptat, kdy se viděla s Klimešovou naposledy.

„Dneska je čtvrtek, v pondělí. Určitě v pondělí. Byla se mnou v Praze. Jela si pro auto do servisu. Měly jsme spolu rande v jednom hotelu na Smíchově. U recepčního jsem měla vzkaz, že v Praze asi zůstane, protože auto mělo být hotový až druhý den. Má ho tady?“ zabloudila Tomíšková očima ke stodole.

„Nikde tu není. Musel ji sem někdo přivézt,“ zasáhl do debaty Mach a okamžitě se začal vyptávat na sportovce s hnědým favoritem.

„S favoritem? Neznám.“

„Třeba nějaká stará láska,“ připomenul se opět Mach.

„Počkat, to bude určitě něco z tenisu. Když je Lenka v Praze, tak si jde obyčejně zapinkat na antuku. Za chalupou mají jen uválcovaný písek.“

„A kam jezdí v Praze hrát, to víte?“ ozval se Šavrda, když se náhle objevil na zápraží chalupy technik.

„Něco máme!“ lákal Karase se Šavrdou dovnitř chalupy, kde jim vzápětí ukázal zakrvácenou tenisovou raketu. „Našli jsme ji schovanou pod schodama za závěsem. Je na ní krev.“

„Doufám, že na ní chlapi najdou ještě nějaký otisky,“ pronesl nespokojený Šavrda, ale pak, jako by si to uvědomil, přátelsky prohodil k oběma technikům, že by zasloužili každý jednoho malého ferneta.

„Půjdete už nahoru?“ začal se znovu zajímat o ohledání, když se náhle ve dveřích objevila postava Tomíškové.

„Nahoře má David sbírku bambitek a starý hodiny. David má rád starý věci. I když pokud jde o ženy, tak je spíš na mladší. No ale řekněte, pane majore, je ze starý slepice špatná polívka?“

„Nás by teď spíš zajímalo, kam jezdila Klimešová hrát tenis,“ odpověděl jí na to Šavrda, jemuž do humoru právě moc nebylo. Ten měsíc to byla už třetí vražda v kraji.

„Často jezdila do Podolí. A taky tam, kam ji právě kdo pozval. V poslední době měla slabost pro jednoho malíře v Průhonicích. Tedy spíš pro jeho dva kurty s antukou a desetimetrovým bazénem.“

„Jméno!“ vykřikl Studnička.

„Pavel. Myslím, že Pavel. Dělá dost divokou modernu. Nedávno měl v Mánesu výstavu s jedním fotografem, co zase dělá takový dost hambatý akty. Ale krásný.“

„Nahoře to vypadá, že na stěně byly nějaký dlouhý pušky a šavle. Mohla by sem ta dáma na chvíli skočit?“ ozval se ze schodů Mařík a ta, které se to týkalo, nabyla okamžitě na důležitosti.

„Nahoře byly samý turecký šavle. A taky pušky. Mají dost cenu, protože mi Lenka jednou řekla, že kdyby je prodala, měla by na daewoo. David už to ví?“ otočila se najednou Tomíšková na Šavrdu, který na chvíli znejistěl a pak zavrtěl hlavou.

„Jsme tu hodinu. Je prej někde v Turecku.“

„V Turecku? To snad ne, teď je v Libyi. Na Vánoce by měl přijet domů.“

„Vypadá to, že si holt ty Vánoce bude asi muset udělat dřív,“ odušil nato zamyšlený Šavrda a bylo na něm vidět, že jej v té chvíli cosi důležitého napadlo.

***

Pitevni protokol doktora Texlera potvrdil, že Klimešová nezemřela na následky vniknutí střely do těla. Kulka uvízla v lopatce, jak už předpokládal mirotický obvod'ák doktor Stach, a balistická expertiza zajištěné střely prokázala výstřel ze sportovního malorážkového revolveru. Příčina smrti byla krajským patologem stanovena jednoznačně. Rána do hlavy kovovou tenisovou raketou. Na té byla zjištěna shodnost krevní skupiny zavražděné. Bohužel zajištěné daktyloskopické stopy na raketě nevykazovaly dostatečný počet shodných znaků a byly tudíž brány jako neupotřebitelné.

„A teď mi řekni, kde začít?“ přihodil Studnička znalecký posudek z daktyloskopie na hromádku expertiz a začal se shánět na stole po své staré dýmce.

„Všechno, co řekneš, je bohužel zatím jen naše spekulace. Oba se snažíme uvažovat jako pachatel, což nám vůbec nejde. Z prostýho důvodu - jsme zkrátka policajti. Kde je hergot psáno, že v jednání pachatele musí bejt vždycky nějaká logika? Tolikrát už jsme se o tom přesvědčili a zase s tím blbneme,“ vyjel Mach na Studničku, který se mezitím začal cpát gasterinem.

„Dneska mě to zase bere,“ zapil tři bílá kolečka studenou kávou a konečně si zapálil.

„Mohla se s pachatelem poprat? Mohla. Ty zlomený nehty určitě neměla od plení záhonu. Kdoví, jestli v životě vůbec nějakaj vyplela,“ uvažoval Studnička nahlas a Mach se vzápětí přidal.

„Jo, on se nakrknul a přijel za ní s boučačkou.“

„Protože, ono dostat kanára dvakrát po sobě, to je někdy na zabití. Machu, máš ty vůbec nějaký alibi?“

„No a s ní to seklo pod ty schody a on když uviděl, že ještě žije,“ pokračoval Mach, aniž by vzal na vědomí kolegovu impertinenci.

„Přišla na řadu raketa,“ skončil Studnička hecování a opět se vážně zamyslel. „To by nám šlo. Teď ještě sehnat nějakýho vola s revolverem, nebo někoho, kdo nám vezme aspoň tu podělanou raketu.“

„Já bych ho hledal v Praze. Co bys tomu řekl, dát si tak dvě decky něčeho dobrýho U Fausta. Slyšel jsem, že tam dělají výbornou česnečku. Řeknu starýmu o auto a můžeme se zastavit na městě, jestli už ten jejich slavnej počítač vyházel ty hnědý favority,“ navrhl Mach a za necelou půlhodinku je unášelo auto směrem na Prahu.

***

Mezitím, co se Studnička s Machem blížili ku Praze, snažil se kapitán Fišárek z prachatické kriminálky spojit telefonicky s Pískem. Jeho čtvrtý pokus ztroskotat a skončil na ústředně Krajské správy v Českých Budějovicích.

Karas právě zápasil se silnou slupkou špekáčku, když před ním zadrnčel telefon. „Jsem tady a hledím,“ vypadlo z něho rychle a ještě rychleji se snažil spolknout kus studené uzeniny.

„Prachatice, Fišárek. Pátej pokus. Ty, veliteli, takhle se ten ministr za ty telefony opravdu nedoplatí. Dovolat se k vám po služební, to je doslova horor.“

„Tenhle pocit mám někdy taky. Třeba by měl někdo ministrovi navrhnout, že by vnitru přišli možná lacinějc poštovní holubi,“ kontroval Karas a dusil se dalším soustem.

„Nechybí vám nějaký bambitky a šavle?“ ozval se znovu prachatický kriminalista a podle zbarvení jeho hlasu byl na tom v tu chvíli asi stejně jako Karas.

„Máš snad k tomu něco? Jestli jo, máš u nás bednu platana.“

„To bys musel, veliteli, přidat, nás je tady moc,“ zasmál se Fišárek a ve stručnosti sdělil šéfovi písecké kriminálky, že na přechodu ve Strážném zadrželi osádku vozidla, která chtěla ilegálně vyvézt z republiky zájmové starožitnosti.

„Podívej, takže oni, milánkové, to auto nezamkli a když se nacpali dršťkovou a vrátili se zpátky, tak jim tam ty věci někdo tajně strčil a přikryl dekou? To ať vykládají víle Amálce nebo vodníku Česílkovi,“ rozčílil se k nepříteli Karas a dokonce se smířil s tím, že do Prachatic přivezou píseční ty bedny dvě.

„Podívej se, veliteli, my to fakt neberem jako nějaký úplatek. Navíc se to ani nesmí, ale protože vy nám to příště určitě oplatíte, tak je to oukej. Nám tu teď letěj kostely. No ale vražda je vražda, vid’?“

„Poslouchej, Fíšo, kolik je vlastně těch bambitek?“

„Čtyři. A dvě perský pušky. Ale opravdu krásný kousky. Vlastně bambitky jsou jenom tři. Tohle vypadá na nějaký starej bubíňák. A je předělaný na malorážkový patrony. Člověče, z toho se asi muselo nedávno střílet. Pomůže vám to?“ zeptal se zcela zbytečně Fišárek, protože Karas už v tuhle chvíli doslova rostl.

„Ty kluky nám hlídej jak oko v hlavě. Jsme tam sofort,“ ukončil Karas rychle telefonát a chvíli nato vyrážela na Šumavu další parta kriminalistů z jeho oddělení.

***

Přestože byl pátek a kolem třetí odpoledne, kdy většina Pražáků je v červenci už dávno u vody nebo na chalupách, vinárna U Fausta na Karlově náměstí hučela jako včelín. Studničkovi dalo dost práce se propracovat ke stolu, kde seděla osamocená žena středních let. Podle kabelky přehozené na vedlejší židli se dalo usuzovat, že zde buď není sama anebo na někoho čeká.

„Bylo by tu místo pro dva zpocené fešáky z Písku?“ oslovil ženu „čekanku“ a ta bez zájmu pokývla hlavou.

„Kamaráde, tady bude asi zatím moje nejdražší česnečka v životě,“ pronesl polohlasem Mach a začal se rozhlížet kolem sebe.

„Česnečku tu mají výbornou,“ zapojila se žena do debaty a Mach se musel v duchu usmát, neboť už po několikáté musel dát Studničkovu za pravdu, že teprve dobré jídlo dovede dát lidi dohromady.

„Česnečka už není,“ ozvalo se nad nimi dosti neurvale a rozběhaný číšník jim hodil na stůl jídelní lístek.

„Takhle tu bývá nabito i večer?“ zapojil se do hovoru Studnička a žena přikývla.

„Chodí sem dost sportovci. A taky policajti,“ naznačila hlavou k vedlejšímu stolu a oba kriminalisté se uculili.

„Ale vy asi budete spíš to první. Nebo snad ne?“ tipnul si Mach a chvíli trvalo, než mu žena odpověděla. Rukou si pečlivě upravila účes, který to vůbec nepotřeboval, a pak lehce zavrtěla hlavou.

„Na policajta tu čekám.“

„A je to sportovec,“ vyrazil ze sebe Mach a ženě nezbývalo nic jiného, než přikývnout na souhlas.

„Někteří policajti hrajou dokonce i tenis,“ přisadil si Studnička, a protože Mach nechtěl zůstat pozadu, pronesl s vážnou tváří, že ne všichni policajti jsou blbí, jak se o nich všude píše.

Trapné ticho, které snad nemělo konce, prolomil příchod dvoumetrového mládence. Políbil svoji přítelkyni na ucho a mírným bodyčkem se opřel o Studničkovu židli, až se zakymácela. Rozzářená žena omládlá. Věkový rozdíl tu byl víc než evidentní, a tak mezitím co Mach objednával pro oba dva nejlacinější jídlo - smažený sýr s hranolky, studoval jeho kolega mládence, kterého si bůhví proč tipnul na dopraváka. „To bude asi ten s tím míčem, co?“ začal dost neomaleně a nemohlo mu ujít, že ruka ženy rychle sjela z „dopravákovy“ nohy.

„Snad ne taky policajti?“ uhodil mladík na kriminalisty a ti to docela rádi vzdali.

„Zajímáme se o tuhle tašku. K ní se dobře hodí tahle dáma,“ vyhodil Studnička na stůl dvě fotografie a než se stačil mladík rozhoupat, už si je prohlížela jeho přítelkyně.

„Tašek, těch je v šatně kolikrát tolik, že se divím, že si to lidi nespletou. Ale tuhle tvář znám dobře. Zaujme. Nejen chlapa,“ podala žena fotografii svému známému, který se při pohledu na Klimešovou zarazil.

„Já tady po ženských moc nekoukám. Ani jinde,“ mrkl provokativně na oba kriminalisty, za což od ženy obdržel slušný šťuchanec do žeber. „Párkrát jsem ji viděl na kurtech Dana Košatky v Průhonicích. Je to sochař. Nedávno se vrátil ze států. Jeho brácha je taky policajt. Slouží asi tři roky.“

„Ty jsi určitě dopravák?“ zkusil znovu štěstí Studnička, ale pohořel.

„Jsem zatím na poříčáku, ale snad mi brzy vyjde kriminálka. Co je s tou ženskou?“

„Hledáme mladíka, který s ní tady byl v pondělí večer. Podobnou tašku měla mít u sebe. Alespoň to tvrdí zdejší šatnářka,“ začal Studnička líčit to, co se zatím zjistilo a samozřejmě popsal i mladíka s hnědým favoritem.

„Hnědý favorit? Zrovna včera jsem slyšel na tréninku, že si někdo v Modřanech otevřel soukromou půjčovnu aut. Má prej samý hnědý favority. Možná blbost, ale znáš to...“ přispěl se svou trochou do mlýna budoucí kriminalista z poříčáku a Studničkovi bylo v té chvíli jasné, že tohle modřanské řešení přijde na řadu jako poslední, protože hnědých favoritů jezdí po světě zkrátka moc.

„Ty, když ses zmínil o těch Průhonicích, neznáš tam taky nějakýho divokýho malíře? Tedy spíš jeho divoký obrazy,“ opravil se rychle Studnička a Mach jej vzápětí doplnil.

„On možná není zas až tak divokej malíř, jako prej maluje příšerně velký plátna.“

„To je Olda Kyzour. Je pěkně drahej. To vás v tom Písku musí na kriminálce pěkně platit. Jeho věci nejdou pod sto tisíc. Některý i za víc,“ ozvala se společnice mladého policisty, na což oba kriminalisté shodně zareagovali.

„Počkejte si, dámo, až bude váš přítel na kriminálce. Nebudete vycházet z údivu. Ani s penězi,“ uculili se na sebe a naznačili vrchnímu, že chtějí platit.

***

Velká prosklená vila, postavená ve stylu přímořské haciendy, se svojí architekturou do Průhonic moc nehodila. Ten, kdo ji tam postavil, byl však patrně jiného názoru než Mach se Studničkou a hlavně - na rozdíl od těch dvou - na to měl.

„Á, je tam párty. Na to já mám frňák,“ pronesl znalecky Mach a celý zpocený se vysoukal z auta.

„Ne, abys zase žvanil, že jsme ve službě a že pivo nesmíme,“ poznamenal na to Studnička a rozkýval zvon u branky. Chystal se zatáhnout ještě jednou za provaz, když se od terasy domu proti nim vyřítil štěkající bernardýn.

„Ty brďo, zdrháme, to nebude žádnéj televizní Bohouš,“ odskočil Mach od branky a obdivoval Studničku, který se se psem docela kamarádsky domlouval o jeho páníčkovi. Pes přestal štekat až poté, co se Studnička začal dožadovat paničky, a pomalu, dá se říct, že skoro líně, se pokládal na cestu mezi brankou a terasou.

„Je otevřeno,“ křikla z terasy spoře oděná blondýnka v miniplavkách a opět zašla do domu.

„Tak jdi, všude vykládáš, že tě starší ženský a velký psi milujou,“ popíchl Mach Studničku, který přece jen chvíli váhal. Pak však vzal rázně za kliku a hrdinně otevřel branku. Bernardýn se zvedl a viditelně o ně přestal jevit zájem.

„Je mu horko, jinak tě sežral,“ napařoval se Mach, ale raději se držel v těsném závěsu za svým kolegou, jemuž už vycházel vstříc z domu proplešatělý padesátník v dlouhé košili.

„Ty, to bude nějaká móda. Má na sobě přesně takovou košili, jakou měla Klimešová,“ stačil poznamenanat Mach, ale to už se ozval majitel přímořské haciendy.

„Tímhle autem, pánové, to plátno asi neodvezete,“ naznačil hlavou za kriminalisty k zaparkovanému favoritu a chvíli trvalo, než si všichni tři vyjasnili situaci.

„Tuhle dámu samozřejmě znám. Párkrát si sem přijela zapinkat. Tuším, že se jmenuje Lenka. Je to známá mé ženy,“ vrátil „Mistr“ Studničkoví fotografii Klimešové a vzápětí dodal: „Občas jezdila i k Danovi Košatků, ale ten je teď někde venku. Stalo se snad něco? Půjďme ke mně do at'asu, zavolám Mirču,“ proplétal se Kyzour s kriminalisty mezi hosty, kterým bylo v chladné hale, plné cizokrajných rostlin a stromů, určitě dost příjemně.

„Teď mě napadlo, že by vás asi spíš zajímal ten její nový gigolo, nebo snad ne? Párkrát sem s ním přijela a moc bych nedal za to, že už byl někde na ‚hanbě‘. Koukalo mu to totiž z očí,“ otevřel Kyzour velkou lednici a bez řečí vyndal na stůl tři vychlazená piva.

„Koho to zase pomlouváš?“ ozvalo se pojednou od dveří a nebylo vůbec pochyb, že se jedná o paní domu.

„Pánové jsou z písecké kriminálky. Jde jim hlavně o toho blbáka, co si ho sem párkrát přivezla Lenka. Znáš ho?“ poskytl Kyzour své ženě čas na odpověď, ale ta jen zavrtěla hlavou.

„Vím o něm to, co ty. Jmenuje se Vít'a. Má snad někde dělat plavčíka nebo maséra. Lenka se do něčeho zapletla?“ změřila si Kyzourová oba kriminalisty nepříjemným pohledem a chvíli zacláněla v otevřené lednici, kde si nemohla nic vybrat.

„Byla zavražděna,“ pronesl na to Studnička a čekal, co to s paní Mirčou udělá.

„A vy si myslíte, že Vít'a? To pusťte z hlavy. Byl rád, že ji má. Stál ji pěkný prachy. Mladej milenec nebo milenka má vždycky velkou spotřebu.“

„Nevzpomínáte si, že by se tu objevil s hnědým favoritem?“ skočil Kyzourové do řeči Mach, protože viděl, že jej chce Kyzour předejít.

„Ten a auto? Byl rád, že měl na obědy. Platil alimenty na tři děti. Tady byl vždycky s Lenčiným autem. Jinak, kdybyste chtěli vědět, jakej byl v posteli, tak výbornej,“ zavadila neomaleně Kyzourová pohledem o svého muže a zapálila si.

„Myslíš, že Magda by o něm něco nevěděla? Párkrát jsem je spolu potkal v Praze,“ dostal se znovu ke slovu Kyzour a na jeho ženě bylo vidět, že zmínka

o Magdě jí nebyla ani trochu po chuti. Oba kriminalisté zavčas vycítili mezi manžely napětí a hlučnou vilu opouštěli se smíšenými pocity. Jediný, kdo je šel vyprovodit až ke vrátkům, byl bernardýn Gusta, který se nechal od Studničky dokonce několikrát kamarádsky podrbat za uchem.

***

Zadržené mládence přivezl z Prachatic do Písku tandem Kozárek - Peroutka. Okamžitě si je vzal do parády Studnička s Machem, kteří se nestačili ještě pořádně vzpamatovat z úmorné cesty z Prahy a popíjeli jednu studenou sodovku za druhou. Bratři Horové měli ve svém trestním rejstříku už druhou přílohu. Na svůj mladý věk dosti popsanou.

„Jak na to koukám, představovat se asi moc nemusíme. Kafe jste určitě dostali v Prachaticích, od nás dostanete maximálně každé sodovku a koukejte sebou hejbat, ať vám v tom vedru nezteplá,“ přivítal bratry Horovy Studnička a nabídl tomu staršímu místo na chodbě v separaci.

„Ty jsi Petr nebo Pavel?“

„Máte to v občance. Pokud znáte celou abecedu, tak si v ní můžete počíst,“ odbyl Studničku Petr Hora a hodil významný pohled na svého bratra.

„Nenapovídej mu! Je dost starej na to, aby věděl, kdy spadla klec,“ zareagoval na to Studnička a vzal si druhého Horu do kanceláře. „No tak, Pavlíku, ty tvrdíš, že vám ty zbraně dal někdo do auta, zatímco jste byli v hospodě. Řeknu ti, to je pěkný darebáctví,“ podíval se Studnička upřeně na mladšího Horu, který okamžitě uhnul pohledem.

„Tohle ti posílá brácha,“ hodil Mach před Horu krabičku cigaret a posadil se ke Studničkovi. „A klidně to už zabal. Před chvílí mi to na chodbě všechno brácha pustil. Udělali jste spolu v Praze červenou toyotu. Na Malý Straně. Je to tak?“ připálil si od Hory cigaretu a chvíli nerozhodného mlčení vystřídala setsakramentsky holá věta.

„Ten kretén!“

„Podívej, moc bráškově nenadávej. Tyhle zbraně mají jednu velkou průserovou vadu. Pochází z chalupy, kde se střílelo do ženský, která už to nerozchodí. Takže si to v tý makovičce pěkně srovnej,“ spustil Mach na Horu, který bezmocně sklopil hlavu dolů.

„Dobře, co chcete vědět?“

„Všechno. A hlavně žádný pohádky ovčí babičky. Jednoho z vás naložíme a uděláme si malej vejlet do Prahy, kde nám ukážete místo, co jste vykradli ten aut'ák,“ ozval se Studnička a otevřel další sodovku.

„Zbytečný. Já vím, koho jsme vykradli. Ten chlap jezdí k jedný paničce, co má starýho venku. Alespoň to o ní říkají chlapi v hospodě.“

„Popis chlapa, co si vozí zadek v tý toyotě,“ neudržel se Studnička a dlouze se napil přímo z lahve.

„Pětatřicet, kdoví. Bude asi dost nabalenej. V autě jsme mu vzali i přehrávač. A teď už je to jedno. Byly tam dvě jednoranný malorážkový pistole. Jednu jsme prodali na hlaváku v Praze. Prodával ji brácha. Stejně nás vzal ten pingl na hůl.“

„Teď už nekecáš?“ vložil se do hovoru Mach a Hora zavrtěl hlavou.

„Stejně je to v prdeli. Pustíte nás?“

„Když se to ověří a bude to pravda, není důvod vás tady držet,“ ozval se Studnička a mladý Hora si opět zapálil.

„To vykradený auto parkuje poblíž nějakýho ústavu nebo zvláštní školy na Malostranským, možná už to bude Sněmovní. Panička bydlí hned na rohu ulice. Je to asi nějaká šmíra. Černý dlouhý vlasy, celá v kůži,“ rozpovídal se Hora a bylo na něm vidět, že má k těm dvěma naprostou důvěru.

***

Oba kriminalisty ten den cesta do Prahy stejně neminula. S kapitánem Honzovičem z pražské mordparty si domluvili rande v zapadlé hospůdce

v Nerudově ulici. Jen se tu objevili ve dveřích, vítal je od výčepu policajt, který tu byl jako doma.

„Je tu poblíž nějaký ústav pro děti nebo zvláštní škola?“ zarazil jej Studnička a pokynul jejich řidiči, aby si s nimi přisedl ke stolu.

„Jeli jste kolem něj. Už tam asi dlouho nebude, vyhazují je naši páni senátoři. Tu vaši babu, co k ní jezdí frajer s červenou toyotou, jsem náhodou ustanovil. Shodou okolností jí minulej týden vykradli kvartýr. Byl jsem tam na výjezdu. Jmenuje se Cibulová.“

„Co všechno jí vzali,“ hořel Studnička nedočkavostí.

„Samý starožitnosti. Je to pecka za půl melounu. Má to ale mouchy. Moc věcí nám v tom vůbec nehraje.“

„Hlavně ten picálista, co?“ neudržel se Mach a stůl v rohu pod Švejkem se otřásl smíchem.

„A co její starej?“ pokračoval Mach, který se mezitím zaměstnával už druhým pivem.

„Někde venku hledá vodu. A ona tady pro změnu chlapy. Těžko říct, kdo z nich je teď na tom líp. Vás by spíš asi zajímal ten její mladej, ne? Nás docela taky,“ pousmál se Honzovič a objednal pro řidiče písecké kriminálky velkou kolu a kávu.

„Jestli bude ta dáma doma, možná, že budeme chytřejší,“ navrhl Studnička a netrvalo dlouho a zvonili ve Sněmovní u bytu Martina Cibuly.

„To bude určitě Michal,“ bylo slyšet ženský hlas za dveřmi, v nichž se vzápětí objevila opravdu krásná ženská.

„Paní Cibulová?“ prokázal se Mach odznakem Kriminální služby a dáma ve dveřích ze sebe dostala přiškrceným hlasem jen: „Proboha!“

„Jsme z Písku. Máte návštěvu?“ naznačil Studnička hlavou do bytu, ale Cibulová lehce mávla rukou.

„Už odcházejí,“ pozvala oba dál a usadila je v prostorné hale před servírovací vozík. „Poslužte si, jako doma. Led je v ledničce u okna.“

„My jsme oba spíš na pivo,“ zklamal Mach hostitelku, ale jen na chvíli, neboť ta zmizela v kuchyni a přinesla každému dvě plechovky vychlazeného radegastu.

„Hořím zvědavostí. Zatím jsem s kriminálkou nic neměla. Vlastně měla. V Paříži mi před rokem ukradli auto. Bylo z půjčovny.“

„Jste tu kvůli paní Klimešové. Znáte ji?“

„Jistěže. Můj manžel dělá s Davidem v Libyi. Stalo se jí něco?“

„Byla zavražděná,“ vzal to tentokrát na sebe Studnička a roztřesená Cibulová sáhla nervózně po Machově pivu.

„Promiňte,“ omluvila se a rozčileně si nalila téměř polovinu sklenice finské vodky. „Ptejte se, na co chcete, řeknu vám, co budu vědět,“ vzpamatovala se poměrně brzy z překvapení a znovu si dolila.

„Nás zatím nejvíc zajímá pán, co za vámi nebo k vám jezdí s červenou toyotou.“

„Michal? Proboha, proč právě ten?“ vyděsila se podruhé Cibulová, ale tentokrát to zděšení přece jen trvalo poněkud déle. „S Klimešovými se samozřejmě dobře zná. Je přece ze stejného podniku a nějakou dobu byl s klukama v Turecku.“

„Nás by spíš zajímalo, kde ho najdeme teď,“ nenechal se odbýt Studnička, když se náhle v předsíni ozvalo vytrvalé zvonění.

Nervózní Cibulová se nemohla odtrhnout z křesla, ale pak přece jen tiše pronesla:

„To by mohl být Michal.“ Mrkla na hodinky a namířila si to do předsíně, z níž už bylo slyšet harašení klíče v zámku. Vtom se dveře otevřely a objevil se v nich chlap jako hora.

„Čeká tu na tebe, Michale, kriminálka,“ vysypala ze sebe Cibulová, aniž jí stačil Mach co říct a tahle věta měla doslova kouzelný účinek. Muž malinko nakročil levou nohou do bytu, ale pak rychle zabouchl dveře a vzápětí bylo slyšet dvojí otočení klíče v zámku. Dunivé dupání po schodech nenechalo oba